

Sygn. akt VI Ka 229/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron (spr.)

Sędziowie SO Andrzej Tekieli

SR del. do SO Jarosław Staszkievicz

Protokolant Anna Potaczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Macieja Prabuckiego

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2014 r.

sprawy **Ł. J.**

oskarżonego z art. 278 § 1 kk

z powodu apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 27 lutego 2014 r. sygn. akt II K 1397/13

zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego Ł. J. w ten sposób, iż w miejsce kary 10 miesięcy ograniczenia wolności na podstawie art. 278 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata,

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 229/14

UZASADNIENIE

Ł. J. został oskarżony o to, że w okresie czasu od dnia 20 czerwca 2013 roku do dnia 26 czerwca 2013 roku w P., rejonu (...), przy ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów stalowych w postaci dwuteowników o wartości 1152 złotych na szkodę S. C., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 27 lutego 2014r. w sprawie sygn. akt II K 1397/13:

I. oskarżonego Ł. J. uznał za winnego tego, że w dniu 26 czerwca 2013 roku w P., rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. M. i P. M. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów stalowych w postaci dwuteowników o wartości 1152 złotych na szkodę S. C., tj. występku z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 58

§ 3 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie,

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego Ł. J. do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego S. C. kwoty 384 zł (trzysta osiemdziesiąt cztery złote) tytułem częściowego naprawienia szkody,

III. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego Ł. J. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (DZ. U. nr 49 poz. 223 z 1983 r. ze zm.) opłatę w wysokości 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł prokurator zaskarżając wyrok Sądu I instancji w części dotyczącej wymiaru kary na niekorzyść oskarżonego Ł. J..

Skarżący orzeczeniu temu zarzucił rażącą niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu, polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy w wymiarze 30 godzin miesięcznie, podczas gdy okoliczności sprawy, sposób działania sprawcy, stopień społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa, uprzedni konflikt z prawem, a przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za tym, aby orzec karę w wymiarze znacznie wyższym.

Stawiając powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu poprzez orzeczenie wobec oskarżonego Ł. J. kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, grzywny w wymiarze 50 stawek po 10 złotych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja prokuratora zasługuje na uwzględnienie. Słuszny jest stawiany w niej zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej w stosunku do Ł. J. kary.

Rażąca niewspółmierność kary w rozumieniu art.438 pkt 4 k.p.k. zachodzi wówczas, gdy orzeczona kara bądź suma zastosowanych kar zasadniczych i środków karnych wymierzonych przez sąd za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należyście stopnia szkodliwości społecznej czynów oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma uczynić w stosunku do osoby skazanej. Innymi słowy, tylko wtedy można uznać, że przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona, jeśli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość.

Oczywistym jest, iż zmiana kary w instancji odwoławczej nie może następować w każdym przypadku, lecz wyłącznie wówczas, gdy kara orzeczona nie daje się akceptować z powodu różnicy między nią a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej rażącej. Taka sytuacja – w ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie właśnie występuje.

Należy zauważyć, że Ł. J. przypisano popełnienie przestępstwa z art.278§1 k.k. wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami. K. i P. M. za przestępstwo popełnione wspólnie z Ł. J. skazani zostali wyrokiem sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 20 listopada 2013r. sygn. akt II K 1201/13 na kary jednego roku (K. M.) i 6 miesięcy (P. M.), wykonanie których warunkowo zawiesił na okresy próby odpowiednio 3 i 2 lata. Sąd wymierzył im też kary grzywny po 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł. (odpis wyroku k. 101-102). W ustalonych przez sąd meriti okolicznościach zdarzenia wymierzenie oskarżonemu Ł. (...) kary łagodniejszego rodzaju niż dwóm pozostałym sprawcom jest niczym nieuzasadnione. Zwrócić należy przy tym uwagę, że jako jedyny z trójki sprawców był on wcześniej karany za przestępstwa przeciwko mieniu i to na kary bezwzględnie pozbawienia wolności (dane o karalności k.74-75). K. M. był wcześniej karany jedynie za przestępstwa z art.178a§1 k.k., a P. M. w ogóle nie był karany.

W tej sytuacji zatem wymierzenie Ł. J. kary 10 miesięcy ograniczenia wolności jawi się jako rażąco, niewspółmiernie łagodne.

W tej sytuacji należało uwzględnić wniosek oskarżyciela publicznego zawarty w apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu Ł. J. kary pozbawienia wolności. W ocenie sądu odwoławczego wystarczającą karą w tej sytuacji odpowiadającą zasadom i dyrektywom sądowego wymiaru kary określonym w art. 53 § 1 i 2 k.k. będzie kara 1 roku pozbawienia wolności. Nie można też pominąć wskazywanego wyżej faktu prawomocnego skazania dwóch współdziałających z oskarżonym osób na kary pozbawienia wolności, co powoduje, że za wymierzeniem tego typu kary wobec oskarżonego Ł. J. przemawia również potrzeba spójności karania sprawców jednego przestępstwa. Wskazywane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności podmiotowe łagodzące dla oskarżonego przemawiają za potrzebą warunkowego zawieszenia wykonania tej kary na okres 4 lat (na podstawie art.69§1k.k. i art.70§1 pkt 1k.k.).

W pozostałej części zaskarżony wyrok jako słuszny należało utrzymać w mocy.

Względy słuszności przemawiały za zwolnieniem oskarżonego Ł. J. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.)